

Sedm dní ve tmě

Jaroslava Štrejlová
září 2025

Obsah:

- 1 Nečekaný dárek k mým padesátinám
- 2 Den příjezdu
- 3 Deníkové zápisky – záznam z neděle
- 4 Deníkové zápisky - záznam z pondělí
- 5 Dar prastarého krystalu
- 6 Deníkové zápisky – záznam z úterý
- 7 Deníkové zápisky – záznam ze středy
- 8 Reflexe úterý a středy – práce s tělem a emocemi
- 9 Deníkové zápisky – záznam z pátku
- 10 Poslední hodiny ve tmě
- 11 Doslov
- 12 Dárek na závěr

Nečekaný dárek k mým padesátinám

Sedmidenní pobyt ve tmě jsem dostala od své rodiny ke svým 50. narozeninám. O tomto dobrodružství jsem poprvé přemýšlela před třemi lety, kdy jsme s mužem nastartovali velké změny ve svých životech. Rozhodli jsme se prodat svůj těžce vybudovaný dům a odstěhovat se do přírody, do větší samoty a klidu.

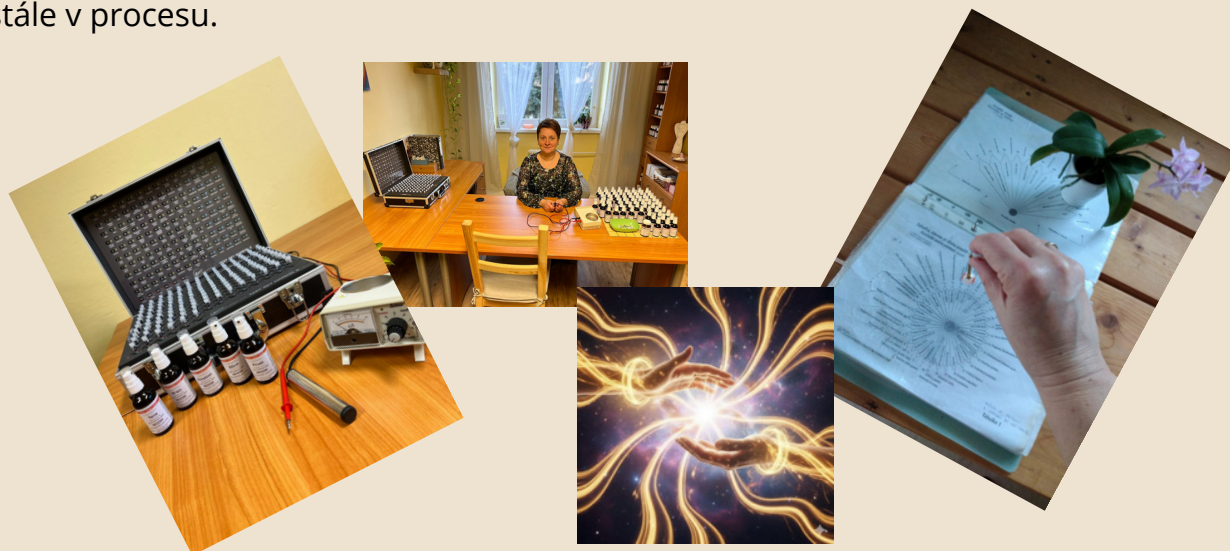
Na nově zakoupeném pozemku jsme zaparkovali obytnou Avii, kde jsme spolu s našimi mazlíčky, vlčákem Rájou a kočkou Adélkou, strávili téměř osm měsíců, než byl dokončen nový dům. Život zde se zpomalil a zjemnil. Zjistili jsme, že k životu nepotřebujeme mnoho, že máme čas odpočívat, přemýšlet, být spolu a znovu si definovat, co je pro nás opravdu důležité.

Postupně jsme opustili i svá původní zaměstnání – já po šestadvaceti letech učitelství a můj muž po osmadvaceti letech služby u ozbrojených složek – a vydali se na zcela novou, neznámou cestu, která však byla v souladu s našimi srdci.

Moje poradna a vnitřní dary

Naplno jsem se začala věnovat své poradně, kde už řadu let pracuji metodou SRT na čištění duše a zabývám se detoxikací těla pomocí informačních preparátů MUDr. Jonáše, měřených EAV přístrojem. Jak se můj život zklidňoval, začaly se zesilovat mé vnitřní dary, například channeling, a postupně jsem se stala komunikačním mostem mezi světy.

Kromě spojení s předky, anděly a dušemi začalo prostřednictvím multidimenzionálních bytostí přicházet i vysokovibrační frekvenční léčení, které je stále v procesu.

Přijetí výzvy

Tak se vytratila i myšlenka na pobyt ve tmě. Když jsem otevřela obálku s „dárkem“, nemohla jsem uvěřit, že to, co vidím, je skutečnost – sedmidenní pobyt ve tmě v Chlístově u Klatov. Téměř ve stejnou chvíli volal Břěta, organizátor akce, že se uvolnil termín, takže mohu přijet již za čtrnáct dní.

Na náhody nevěřím, brala jsem to vše jako výzvu, a proto bylo mé rozhodnutí k odjezdu rychlé a jasné. Cítila jsem, že kdybych odjezd odložila, už bych možná odvahu k realizaci nenašla. V hlavě se však okamžitě začal ozývat hlas pochybností: „To nezvládneš. Je to šílený nápad. Co tam budeš dělat? Jak to vydržíš?“ Současně se ale probudila i zvědavost: „Právě tady můžeš najít odpovědi na své nezodpovězené otázky. Přesně proto jsi se rozhodla výzvu přijmout.“

Bylo mi jasné, že na něco takového se nelze dopředu připravit. Důležité je rozhodnutí a odhodlání. Právě toto odhodlání jsem v sobě po celých čtrnáct dní pečlivě střežila, protože se postupně začaly dostavovat pocity strachu, obav a selhání, spolu s velmi silnými, živými sny, jejichž význam jsem začala chápat až během pobytu ve tmě.

DÁRKOVÝ POUKAZ

Pobyt ve tmě
v délce: 7 dní
pro: Jarka Štrejlová
2025

Terapie tmou je individuální,
sebezpoznavací a transformační
zkušenost ve tmě, tichu a samotě

Objevte sílu absolutní tmy a dopřejte si
jedinečný zážitek, který může změnit
váš život. Terapie tmou je prastarou
metodou, která vám pomůže:

- Hluboce zregenerovat tělo i mysl
- Najít odpovědi na důležité otázky
- Zbavit se stresu a úzkosti
- Posílit intuici a kreativitu
- Obnovit přirozený spánkový rytmus

Pobyt-ve-tme.info
725 449 416
svatapoko@gmail.com

Den příjezdu

14. června 2025 – začátek výpravy

Nadešel velký den. V 8:30 jsem nasedla do auta a odjela do Chlístova. Tak začala moje nejdobrodružnější výprava do hloubi mého nitra.

Po vjezdu do Chlístova jsem spatřila dům, který střežil drak. Jeho tělo obepínalo roh domu a drak hleděl přímo na silnici, jako kdyby vyhlížel návštěvníky. Velmi mě to upoutalo, protože draci se mi v uplynulých dnech vkrádali do snů a objevovali se při vysokovibračním frekvenčním léčení, zprostředkovávali mnohé vjemy a byl mi předán symbol Dračího oka. Zaparkovala jsem přímo u domu. Nemýlila jsem se, byla jsem tu správně – dokonalá synchronicita.

Výběr pokoje

Přivítala mě Sváta, Břetova dcera, a odvedla mě do přijímacího pokoje. Odtud vedly dveře do temné předsínky a odtud do dalších dvou stejně temných předpředsínek pokojů. Protože jsem přijela první, mohla jsem si vybrat.

Z prvního pokoje jsem téměř utekla – něco uvnitř mě zastavilo a energeticky nepustilo dál. Okamžitě se mi stáhly průdušky, nemohla jsem dýchat, chtělo se mi brečet a bylo mi špatně od žaludku. Všechno se se mnou točilo. Pokoj působil dojmem dezorientace a naprosté ztráty pocitu bezpečí. Musela jsem urychleně ven, okamžitě to ve mně nastartovalo myšlenky, že tohle se opravdu zvládnout nedá.

Druhý pokoj byl menší. Postel byla na levé straně, se stěnou za hlavou, sprchovým koutem, WC a umyvadlem. Na pravé straně byla židle s malým stolem, velkým hrnkem s levandulovým motivem a polévkovou lžící. Stůl navazoval na policovou skříňku. Celý pokoj byl tmavý, na všech stěnách i stropě byl černý molitan. Přestože tu svítila jedna žárovka, bylo zde temno a místnost byla hlukově izolovaná.

Zmocňovaly se mě pocity paniky a zajímalo mě odvětrávání, protože zde chybělo okno. Vzduch proudil skrze KG roury obalené též černým molitanem. Musela jsem si ověřit cirkulaci, protože pocit sevření dýchacích cest byl velmi svazující.

Orientace a první chvíle ve tmě

Sváta mi s úsměvem vysvětlila organizační záležitosti: „Vegetariánské jídlo ti budu nosit jednou denně v termotašce na celý den, pokoj si můžeš zamknout zevnitř a v případě potřeby ho můžeme odemknout zvenčí. Můžeš pokoj kdykoli opustit. Jsi tu v naprostém bezpečí.“ Slovo „bezpečí“ mě velmi pohladilo po duši, protože v tu chvíli jsem cítila vše, jen ne bezpečí.

Potom odešla a nechala mě, abych se v prostoru rozkoukala a vybalila si věci. Vymýšlela jsem, jak se tady budu orientovat. Všimla jsem si, že jsou tu dva koberce, že lze na chodidle lehce vnímat jejich spoj, a díky tomu dojdu všude, kam potřebuji. Za svitu jedné žárovky jsem natrénovala zásadní cestičky ke strategickým cílům – WC, skříň, stůl, dveře a ujistila se, že umím nahmatat základní osobní věci, mnoho jich nebylo – 3 trička, 1 mikina, 1 tepláky, spodní prádlo a základní hygiena.

První momenty absolutní tmy

A už tu byla Sváta. „Tak co, jsi připravená? Jdeme na to? Když budeš něco potřebovat, napiš to a dej to za dveře, můžeme ti půjčit i tibetskou mísu nebo šamanský bubínek. Přinesla jsem ti i první termotašku s jídlem, další najdeš zítra za dveřmi.“

Rozsvítila čelovku, vyšroubovala žárovku, popřála mi hezký pobyt a zavřela za sebou dveře. Zůstala jsem stát v naprosté tmě v pokoji, ve kterém mě čekalo sedm dní zpytování sebe sama. Měla jsem velký problém, musela jsem se vypořádat s absolutní tmou, zvukovou izolací, pocitem omezeného dýchání i se vzduchem, který byl velmi těžký až zatuchlý. Moje mysl vytvářela scénář pobytu v jakési kobce, či sklepě, bylo to velmi silné a intenzivní. Stála jsem na jednom místě, vůbec nevím jak dlouho. Vše mi běželo hlavou rychlostí blesku ve stále se opakujících intervalech. Bylo to velmi úmorné a trýznivé. Naprosto výstup z komfortní zóny.

Snažila jsem se navnímat na dech, zklidnit se. Z mysli se vynořila jakási mantra: „Jsi tu ze své vlastní vůle, je to tvoje rozhodnutí, kdykoli můžeš projít těmito dveřmi a odjet domů.“ Postupně a zlehounka jsem přesvědčila sebe sama, že pokud to opravdu nepůjde, mohu skončit.

První kontakt se sebou a prostorem

Plně jsem vnímala stažené průdušky a velmi obtížné dýchání. Překvapil mě tak rychlý nástup psychosomatiky. Dlouhou dobu jsem řešila astma, používala kortikoidy k volnému dýchání a najednou to tu s touto rychlostí bylo zpět i se všemi pocity. Fyzické tělo prožívalo stres, mysl nemilosrdně útočila. Začala jsem vědomě prodlužovat výdech, abych se dokázala zklidnit, ten čas se mi zdál být nekonečný, ale podařilo se. Panika začala ustupovat, pomalu jsem získávala schopnost pohybu a začala se orientovat pomocí spojovací linie koberců v prostoru. Příjemně mě překvapilo, že jsem dokázala najít vše, co jsem si vybalila. Tato činnost mně zabrala mnoho času, avšak byl to pro mě první vstup do plného kontaktu s absolutní tmou a tichem.

Začala jsem dál zkoumat prostor. Sedla jsem si na postel a zjistila, že povlečení krásně voní, avšak polštář byl na mě nezvykle malý a jako kdyby šustil. Trošku jsem si vyčítala, že jsem si nevzala svůj vlastní polštář. Měla jsem to v plánu, ale nakonec jsem ho nechala doma. I tato maličkost mě rozhodila, protože se ihned vkradla představa, že na tomto polštáři budu trávit hodně času. Byla jsem vděčná za svůj malý polštářek, který s sebou vozím všude.

Vnitřní zklidnění

Nevím, jak dlouho jsem seděla na posteli. Pomocí dechu jsem se zklidňovala a přesvědčovala samu sebe, že jsem v bezpečí. Připomínala jsem si, že mám jedinečnou možnost být sama se sebou a pozorovat, co se ve mně odehrává, být naprosto otevřená všem vjemům, zcela upřímná a pravdivá sama k sobě.

Pomalou začalo přicházet vnitřní zklidnění, opouštěla jsem své nízkovibrační frekvence vnitřních strachů a začínala jsem pracovat sama se sebou tak, jak znám a je pro mě přirozené. Rozprostřela jsem v prostoru vysokovibrační frekvenční pole, naladila se na své duchovní výbory a cítila obrovskou ochranu shůry. Zcela zřetelně jsem vnímala přítomnost mých babiček, které stály na začátku mého channelingu, mé kamarádky Edit, která již není ve fyzickém těle, manželova tatínka, multidimenzionálních bytostí, se kterými spolupracuji od roku 2021, které mě učí vysokovibrační frekvenční léčení i zákony Univerza. Uvědomila jsem si, že všichni mi před vstupem do tmy slíbili, že budou se mnou. V tu chvíli se ve mně konečně rozprostřel klid a mír. Zklidnila jsem se, byť se mi těžko dýchal. Věděla jsem, že nejsem sama, že nikdy sama nebudu, a že tou cestou projdu.

První jídlo v naprosté tmě

V tu chvíli jsem pocítila hlad a vzpomněla si na boxík s jídlem, který mi tu Sváťa nechala. Po spojích koberce jsem bezpečně došla ke stolu, nahmatala zip od termotašky a pustila se do velmi pečlivého prozkoumávání vnitřního obsahu.

Polévka byla v termosce, stejně jako hlavní jídlo. V plastových krabičkách byly dva chleby s pomazánkami, v další ovoce, a dokonce i kokosový zákusek. Tato činnost byla naprosto ojedinělá, poprvé v životě jsem nevěděla, co jím, jak to vypadá, z čeho je to vyrobené. Upřednostňovala jsem smysly běžně při jídle nepoužívané. Než jsem ochutnala první sousto, trvalo mi to velmi dlouho. Chuťové vjemy byly také jiné. Absolutně mě zajímalo, co všechno v jídle je, snažila jsem se rozpoznat všechny chutě, jedla jsem velmi pomalu (což mi začalo docházet až o několik dnů později) a jídlo se stalo jakýmsi rituálem. Byl to opravdový prožitek, což pro mě bylo něco nového. Uvědomila jsem si, že se na jídlo plně soustředím, že jsem plně přítomna tomu, že jím a moje pozornost není rozptýlena.

Spánek a první ráno

Nakonec se mi podařilo usnout, i když spánek nebyl hluboký. Budilo mě zhoršené dýchání a pocit zatuchlosti. Přesto jsem po probuzení zjistila, že se v prostoru orientuji bez problémů a tma mi nevadí.

Složila jsem termotašku a dala ji za dveře. Nový boxík s jídlem tam nebyl, z toho jsem usoudila, že rozhodně ještě není poledne, a že se mohu ponořit do zjišťování příčin mého zhoršeného dýchání. Začala jsem pracovat sama se sebou na základě toho, co jsem se naučila na různých kurzech osobnostního rozvoje, co mi přišlo z Univerza, vše, s čím pracuji ve své praxi. Věděla jsem, že všechny tyto získané nebo naučené záležitosti jsou mi plně k dispozici. Začala jsem pracovat s vysokovibračním frekvenčním polem, s vysokovibračním frekvenčním léčením, se svými průvodci a duchovními učiteli. Začala jsem pracovat s konkrétními záměry a dělala vše pro to, abych dokázala vše zvládnout. Všechno jsem si začala zaznamenávat do zážitkového deníku, který jsem si zakoupila spolu s obyčejnou tužkou a ořezávkem, abych měla jistotu, že opravdu píšu, což by mi propiska nezajistila, nepoznala bych vypsanou náplň. První zpráva byla z neděle. Když se teď dívám na to, co jsem napsala, vidím, že styl psaní ve tmě byl zpočátku úplně jiný. Používala jsem hlavně krátké věty, snažila jsem se o výstižnost. Tyto zápisky nechávám zcela bez úprav, protože chci dodržet autenticitu a zachovat tok myšlenek přesně tak, jak ve tmě přicházely.

Deníkové zápisky – záznam z neděle

Myslím, že už je neděle. Dokonce jsem si chvíli myslela, že už tu budu mít další jídlo. Není tomu tak. Složila jsem všechny krabičky z předešlého dne do termotašky.

Vůbec netuším, kolik je hodin, neumím odhadnout, jak dlouho jsem spala. Slyším mírné dupání z horního patra, z toho usuzuji, že je již nový den – neděle. „Skvělé, alespoň nějaký zvuk sem pronikne.“

Až bude za dveřmi další jídlo, dám do poličky další klobouček (moje orientace ve dnech – jídlo = další den; kloboučky jsem si sem vzala z dětské hry pro relativní časovou orientaci). Takto počítám dny. Teď jsem slyšela jakési rachocení misek. Nevím, jak dlouho jsem spala.

Pořád mám pocit dechové nedostatečnosti. Ta tma je všeobjímající. Myšlenky velmi létají. Před očima se mi sem tam mihnou prudké světelné záblesky.

Vím, že tu nejsem sama, jsem v bezpečí, vím, že jsem tu kvůli sobě, že toužím po tom, abych dostala odpovědi na své otázky. Co mi vadí nejvíc, je vzduch. Je na mě velmi těžký, i přesto, že jsou tu vzduchové průduchy. Není to čerstvý vzduch a ten mi opravdu chybí. Potřebovala bych tu něco udělat s dýcháním. Dostavilo se obrovské okno. Nemůžu si vzpomenout na dechová cvičení. Prostě nevím.

První krizička se dostavila v noci. Měla jsem pocit, že jsem zavřená v kobce. Jako kdyby nebyl vzduch, úplně zpocená, točila jsem se a bolela mě hlava. Taky trochu dezorientace. Zapomněla jsem doma Spiron, tak jsem se rozhodla přestříkat zdejší odér Rexionou. Zjistila jsem, že je to ještě horší – vše visí ve vzduchu a neproudí.

WC zvládám v pohodě, na sprchu jsem ještě odvahu nesebrala. Je to malý sprcháček, mám tam pocit stísněnosti. Pomáhá mi tady vlastní hlas. Poprosila jsem o tibetskou mísu a šamanský bubínek. Těším se, až budu hrát. Mám tu otevřené vysokovibrační frekvenční pole, na meditace zatím nedošlo. Mám plnou hlavu zhoršeného dýchání. Není to příjemný pocit. Moje vlastní peřina, polštář a deka mi tu opravdu chybí. Intuice byla správná: „Vezmi to s sebou...“ Neposlechla jsem. Uvidím, co bude dál. Dveře jsou otevřené, mohu kdykoli odejít. Přesvědčuji sama sebe, že jsem v bezpečí. Ty vzduchové průduchy jsou fakt divné. Sedím na židli, chvíli teplo, chvíli zima. Zas není slyšet vůbec nic, jen ťukání tužky o sešit. Nevím, jak dlouho jsem spala. Spaní bylo přerušované. Opět se mi zdál sen. Měla jsem ho už doma. Viděla jsem divočáka, běžel po louce u nás před domem až k poli. Byla tu i další zvířata a taky lev. Prostoupil plotem u popelnice, jako to dělá Adélka. Stála jsem mezi dveřmi na terasu, vše jsem pozorovala a vůbec jsem se nebála (před odjezdem do tmy jsem měla totožný sen, ale tam zvířata útočila, já se bála a můj muž chránil náš domov). Teď to bylo jiné. Ta zvířata v sobě měla hrdost, sílu a žádnou formu nepřátelství. Lev i divočák přišli až ke mně. Vztáhla jsem k nim ruku a byla jsem jejich pevnou součástí. Pocítila jsem bezpečí a hlavně sílu, kterou mi předali. Poselství snu: Nebojuj, přijímej, uvolni se. Už vím, že je neděle. Mám tu jídlo. Mluvila jsem se Svátou – jemně zaklepala na dveře. Poprosila jsem ji o bylinkový čaj. Ten kontakt byl pro mě důležitý. Mám už i šamanský bubínek a tibetskou mísu. Všechno tu krásně zní a vibruje.

Deníkové zápisky - záznam z pondělí

Je pondělí, myslím, že už k večeru. Právě jsem snědla těstoviny s něčím...? Sváťa vaří velmi chutně.

Co vnímám hodně dobře, je úprava dýchání. Už můžu dýchat normálně. Také se ztratil pocit ze vzduchu, už mi to nevadí. Vše se srovnalo. Stále jsem ve vysokovibračním frekvenčním poli. Poprosila jsem, aby se ukázalo vše, proč mám pocit, že se mi špatně dýchá.

Viděla jsem těhotnou maminku. Nebylo jí dobře. Stála u žehličky a bylo jí do pláče. U ní stál bez pochopení můj táta. Necítila se v bezpečí.

Pak jsem vnímala porodní cesty – jen tmu a tíseň. Nebyl to dobrý pocit. Nic víc jsem neviděla.

Následoval další obraz. Narodil se můj brácha. Byli jsme všichni doma v ložnici. Já jsem stála opodál. Nesměla jsem se přiblížit. Měla jsem zavázanou plenku přes pusku, asi jsem byla nastydlá. Mamina měla velký strach, aby se brácha nenakazil. Špatně se mi dýchalo. Cítila jsem se odstrčená, že nikam nepatřím, že mě nemají rádi, protože jsem nemocná.

Šla jsem s babičkou k nim domů, abych bráchu nenakazila. Bylo mi smutno, chtěla jsem být doma s nimi, ale nesměla jsem.

Tak jsem získala pocit, že babička mě má ráda vždycky. Že jsem s ní v bezpečí, že mě nedá.

Začal se mi promítat film. Viděla jsem, jak se převážnou část života cítím být na vedlejší koleji, odstrčená, nemilovaná a špatná. Ty emoce byly velmi silné. Vzdala jsem se jich, poděkovala, rozloučila se, odevzdala je a poprosila bytosti o transformaci těchto energií na energie přijetí, vnitřní síly, lásky a odpuštění sama sobě.

Po chvíli jsem začala volně dýchat. Hodně se mi ulevilo. K tomu velký bonus – viděla jsem a znovu prožila, proč jsem se převážnou část života cítila být na vedlejší koleji. Proč tomu tak bylo ve všech oblastech mého života. Také to, proč jsem vždy utíkala k babičce, když mi bylo nejhůř. Ten stejně krásný pocit jsem měla i s Edit – úplně vždycky na mě měla čas, byla jedinečná, nezapomenutelná, opravdová.

Bylo nádherné to vše pozorovat. Spadly ze mě tuny závaží. Pochopení je krásné. Už se nemusím schovávat. Nejsem nic víc ani míň než všichni ostatní.

Následoval další vnitřní obraz. Byl zcela jasný a zřetelný, mluvil beze slov. Žena v hnědém hávu – vnímala jsem ji jako Pramatku Zemi. Dala mi do ruky křišťálovou kouli. Ukázala mi, že ji mohu rozprostřít stejně jako vysokovibrační frekvenční pole.

Rozprostřela jsem ji a uvnitř bylo spousta malých krystalků. Šlo do ní vstoupit i jako do obrovského křišťálu. Je po Dračím oku dalším symbolem na cestě. Opět obrovská síla.

Viděla jsem krystal v propojení s vysokovibračním frekvenčním léčením a prastarou silou Matky Země. Ta bytost mě odvedla k prastarým ženám. Seděly v kruhu v obrovské síle, posvátnosti a ochraně ženských linií. Seděly kolem ohně – strážkyně s mocnou silou krystalu.

Do toho se mi pravidelně objevovala v různé intenzitě bolest hlavy. Vše bylo obrovsky intenzivní a silné.

Zvládla jsem sprchu. Nevidím nic, jen tmu. Když mám zavřené oči, vidím hodně světla. Někdy mám pocit, jako by se trochu uvolnila nepropustnost tmy – a já viděla umyvadlo, peřiny, míhající se ruce před obličejem – a pak se zase vše zatemní.

Myslím si, že už je večer. Jdu se podívat za dveře do černočerné tmy. Pokud tam bude čaj, vím, že už je večer.

Pro dnešek končím. Dýchám a mám dar prastarého křišťálu.

Dar prastarého krystalu

Otevření vnitřního vidění

Úžasné bylo to, že se mi otevřelo vnitřní vidění ještě více, než jsem byla zvyklá. Promítaly se mi zcela zřetelné vnitřní obrazy příčin toho, proč se dusím, proč je tam ta dechová nedostatečnost – a nejen to.

Symbol Dračího oka se pevně usídlil na mém třetím oku a plně se propojovalo to, na co mě moje nitro připravovalo již před odjezdem.

Setkání s prastarou bytostí

Ona bytost v hnědém hávu byla zcela skutečná. Velmi stará žena, na hlavě měla kapuci, která byla součástí hávu. Celé tělo bylo zahalené, vykukoval jen obličej nesoucí známky stáří. Stála přede mnou, nic neříkala. Vnímala jsem z ní obrovský klid, hloubku, odhodlání, sílu, moudrost, vědění a vážnost.

Ptala jsem se: „Kdo jsi? Proč jsi za mnou přišla?“ Odpověď se nedostavila.

Dar křišťálové koule

Po chvíli se z hávu vynořila vrásčitě hedvábná, něžná, hubená ruka s křišťálovou koulí. Podávala mi ji. Natáhla jsem ruku a ona mi kouli předala. Pocítila jsem to fyzicky – ztěžkla mi ruka, cítila jsem velké teplo a vibrace, které se šířily po celém těle.

Ptala jsem se dál: „Co mám s tou koulí dělat? Proč mi ji dáváš?“

Ta bytost neodpověděla, otočila se zády a začala odcházet. Po chvíli se zastavila, otočila se zpět a pohybem ruky mi naznačila, že mám kouli rozprostřít do prostoru.

Krystalové pole

Udělala jsem to. Všude okolo mě, v celé místnosti, se objevily krystaly. Různě zářily, propojovaly se do geometrických tvarů. Byla jsem uvnitř toho dění, cítila jsem nádherné vnitřní napojení, obrovský klid uvnitř sebe sama, naprostou harmonii a pocit nepopsatelného plynutí.

Z očí mi tekly slzy, které nešly zastavit. Nevím, jak dlouho to vše trvalo, avšak bylo to moje první vědomé propojení s krystalem.

Učení práce s krystalem

Ta prastará bytost zůstala po celou dobu se mnou. Učila mě pracovat s krystalem dál. Pokynula rukou směrem k sobě. Pochopila jsem, že mám to samé udělat v krystalu.

Křišťálová koule se sbalila a zůstala pevně ukotvená v mé levé ruce. Bytost pokynula, abych šla za ní.

Kruh prastarých žen

Dovedla mě na překrásnou louku u lesa, právě zapadalo slunce. U ohně seděly další takové ženy. Byly stejně oblečené, šla z nich stejně krásná energie a všechny držely v ruce křišťálovou kouli.

Nemluvily, ale já jsem věděla, že mě pozvaly mezi sebe. Komunikace probíhala skrze nitro, skrze vnitřní hlas – stejně jako při channelingu.

U ohně bylo jedno místo prázdné. Pochopila jsem, že patřím odpradáвна k nim. Že vůbec nevádí, že jsem teď v této inkarnaci, že mi krystal náleží, že jsem jednou z prastarých strážkyň planety – a že jsem dostala možnost vnést zpět toto vědění do svého vědomí a začít s touto silou vědomě pracovat při vysokovibračním frekvenčním léčení.

Byl to pro mě velmi silný zážitek. Krystal mi zůstal a já jsem začala zkoumat další práci s ním, což mi zabralo opravdu hodně času.

Návrat do těla

Vše, co proběhlo, bylo energeticky i fyzicky vyčerpávající. Moje tělo reagovalo na očistu, cítila jsem únavu.

Čaj za dveřmi opravdu byl – jako vždy v termosce. Sedla jsem si na židli, otevřela termosku a nalila čaj do hrnečku. Opřela jsem hlavu o stěnu pokrytou molitanem.

Vzpomněla jsem si na vytlačené kolečko nad židlí, kterého jsem si všimla, než Sváta zhasla. Hlavou mi problesklo: „Kolik lidí tu sedělo stejně jako já? Co jim asi běhalo hlavou, co prožívali?“

Bezpečí a klid

Můj vnitřní pocit mi nedovolil se od hrnku s čajem vzdálit. Dokud nezchladl, měla jsem nad ním položenou ruku – přetrvávala představa, že by mi do něj mohlo něco spadnout a já bych to neviděla.

V mezičase jsem přemýšlela nad vším, co se odehrálo. Uvnitř sebe jsem cítila naplnění, klid, radost, pohodu – a jen tak jsem prostě BYLA.

Konečně jsem cítila naprosté bezpečí. Po tváři se mi rozléval spokojený úsměv a uvnitř sebe pocit odevzdanosti plynutí, vděčnosti a naprostého naplnění.

S tímto pocitem jsem nakonec i usnula.

Deníkové zápisky – záznam z úterý

S jistotou mohu říct, že je úterý, něco po poledni. Byla tu Sváťa s dalším jídlem. Dnešní probuzení nebylo úplně dobré – zablokovaná záda a bolesti. Na posteli se nespí příliš dobře, ani polštář není pohodlný. Ještě, že mám svůj malý polštářek. Tma se mi dnes zdála temnější než jindy, což mě docela překvapilo. Začala jsem si znovu připomínat, proč tu jsem, i to, že jsem v bezpečí. Konečně se mi daří koncentrovat myšlenky v sobě. Daří se mi vnímat dech, a ponoření do dechu mě propojilo s bolestí v zádech.

Viděla jsem několik obrazů z minulých životů. Byla jsem krásný, malý černoušek, tak devět let. Byla jsem na poli a na krku jsem měla něco jako ohlávku. Mí rodiče zde také tvrdě dřeli. Nemohli mi pomoci, mlátili nás, byli v roli nadřazených, uplatňovali nad námi svou moc.

Pak už jsem nemohla. Klesla jsem na kolena. Ten muž, co nad námi vykonával dozor, mě začal bít. Pak se vše rozplynulo – umřela jsem.

Přišel další obraz. Zase jsem byla malý chlapec, asi domorodec. Neviděla jsem zcela, proč se to stalo, bylo to velmi rychlé, a najednou jsem viděla, jak mám úplně naskrz propíchnutou hrud'. Ze zad mi vykukoval kus krvavého bodce. Viděla jsem, jak umírám podruhé.

Z ničeho nic se opět objevil můj snový lev. Vrátil mi sílu a hrdost. Vztáhla jsem k němu ruku, přijal mě, splynuli jsme v jedno, jako by říkal: „Jsem tu, patřím do tvého života, chráním tě.“ Lev je tu se mnou, symbolizuje sílu a hrdost, která se propisuje do českého národa. Nádherná síla.

Následovala další neopakovatelná situace. Naprosto zřetelně jsem viděla svatou Matku Boží Marii. Chytla mě za ruce a přišla mi pomoci s uzdravením bolestí v zádech. Přenádherná energie. Sedla si na postel, potom jsme stály proti sobě, dotýkaly se rukama a mně jen tekly slzy. Děkovala jsem jí a děkovala. Ta síla byla obrovská.

Potom přišla Sváťa s obědem. Slyšela jsem lehké zaklepání – byly jsme tak domluvené. Potřebovala jsem kontakt se světem, bylo to pro mě důležité. Vzala jsem si boxík s jídlem, pomalu vybalovala krabičky a rituálně zkoumala menu dne.

Jdu pokračovat ve svých výpravách do mě samotné. Ještě před tím dávám stranou další klobouček, je již čtvrtý v pořadí.

Deníkové zápisky – záznam ze středy

Dnešní dopoledne je pro mě velmi dlouhé. Nemohla jsem spát. Pořád jsem se budila, vracely se celoživotní hluboké bolesti zad. Nedokázala jsem najít žádnou polohu, ve které bych vypnula bolest, tudíž jsem téměř nespala. Čas nedokážu vůbec odhadnout. Sem tam jsem zaslechla velmi tlumeně nějaký zvuk shora, usuzuji, že je již další den. Jistá si však nejsem.

Zjistila jsem, že tu mám tři ibalginy jako poslední záchranu.

Nevzala jsem si ani jeden, nechala jsem je, kdyby bylo ještě hůř.

Mám tu i náplasti na bolest, ale na ta nejbolestivější místa stejně nedosáhnu. Navíc vím, že to není o ibalginech ani náplastech – nechci nic potlačovat, chci to tu nechat, chci vědět, co je za tím.

V mezičase cvičím fasciální cchi. Je to velmi příjemné, cítím, jak proudí energie a záda reagují. Je velmi zajímavé tu pozorovat tělo. Vše se zdá být mnohem hlubší a intenzivnější, mysl není rozptýlená. Ta tma je tu všeprostupující. Ztrácím pojem o čase. Pohybuji se dle hmatu, podle pár orientačních bodů.

Při psaní si všímám, že je tělo velmi stažené. Asi to bude tou pozorností, kterou je třeba vynaložit, abych psala tam, kde mám pravítko, a dodržela řádky, které si pravítkem pomyslně vytvářím. Stále pracuji na svých vizích. V té tmě si uvědomuji obrovskou nekonečnost – moje nekonečnost a já v ní. Jsem v přímém bytí. Najednou čas mizí a vím, že jednou to právě v téhle místnosti skončí a vrátím se do reálného časového plynutí.

Když nemůžu spát, plně si uvědomuji, jak je to vše dlouhé, a přesto plyne stejně rychle jako venku.

Vstupuji do vysokovibračního frekvenčního pole. Nemám sebemenší potíže s udržení myšlenky, dokonce si všímám toho, že se myšlenky samy zastavují, jsou zcela minimalizované. Čas se zastavuje – není, vše jen plyne.

Jsem v poli tvoření, jsem tvůrce – z toho nic vzniká všechno. To je přesně to, co jsem chápala jen stěží a teď v tom jsem.

Při cvičení si zcela uvědomuji své tělo. Vidím, co se děje uvnitř, cítím energii, která jím proudí, cítím napojení na kosmickou energii, propojení se světelnými bytostmi, předky i Matkou Zemí. Z těla mi vystupují jiskřičky, vidím a cítím, jak se tělo zahřívá a protahuje.

Když jím, tak jím – myšlenky neutíkají. Jsem plně soustředěná na to, co jím i co piju. Chutě vnímám úplně jinak. Čím déle tu jsem, tím méně toho sním. Je mi celkem jedno, co budu jíst.

Sváta má plnou důvěru, vím, že jídlo je kvalitní a s láskou připravené. Plně z něj vnímám tuto energii, která zde ve tmě velmi povzbuzuje. Nejsem tu sama. Jím jen, když cítím hlad – a toho pocitu ubývá. Netuším, kolik může být hodin, ale obrovsky se těším, až přijde Sváta. Dnes si budu potřebovat popovídat. Ne proto, že bych potřebovala cokoli sdílet, ale proto, že potřebuji slyšet lidský hlas.

Včera jsem si poprvé povídala s bytostmi – Edit, taťkou Jirkou, babičkami i Ježíšem. Jsou tu se mnou téměř pořád. Je velká výhoda, že znám jejich energie, stejně mě to ale vždycky dostane – v tom nejpozitivnějším smyslu slova.

Zapsala jsem si jedno poselství:

„To, že jsi zde, je pro tebe jeden z nejcennějších darů, protože jsi ponořena do hloubi svého nitra. Vnímáš obrovskou sílu uvnitř sebe a to ti přináší tvorbu reality dalšího bytí. Jsi uvnitř velmi silná. Vstupuj do těchto prostor a vybuduj si zde vše, co chceš v reálném životě. Tvoř beze strachu.“

Reflexe úterý a středy – práce s tělem a emocemi

Fyzická a emoční náročnost tří dnů

Tyto tři dny byly fyzicky, emocionálně i mentálně velmi náročné. Fyzické tělo křičelo na poplach, silné bolesti zad nedovolily odpočívat, dostavovaly se různorodé emoce v propojení s celoživotní bolestí a vynořovaly se mentální vzorce a nastavení, o kterých jsem byla přesvědčena, že již neexistují, protože byly dávno vyřešeny.

Nebylo tomu tak – byly tu se mnou a nastoupily v obrovské síle. Byla jsem téměř nepřetržitě ve vysokovibračním frekvenčním poli a léčení, plně ponořena do bolestí, které byly všudypřítomné. Nebránila jsem se. Ptala jsem se těla, ptala jsem se duchovního vedení – odpovědi přicházely.

Práce s tělem a energií

Nejprve šlo vše přes vnitřní obrazy minulých životů, ale pak přišlo další vedení. Slyšela jsem opět zcela zřetelný vnitřní hlas:

„Už nepotřebuješ procházet přes obrazy a prožitky. Vnímej místo bolesti a ptej se těla, jaké emoce jsou zde uloženy. Vše přeměňuj na energie, které s tebou souzní, a posílej je zpět do bolavého místa.“

Přesně na to jsem se zaměřila. Vybavilo se mi učení multidimenzionálních bytostí, které mě trpělivě vedly k tomu, abych si v životě nechávala pouze to, co se mnou souzní, co cítím u srdce jako správné. Srdce je největším emočním barometrem a spojnicí s duší:

„Co cítíš u srdce jako správné, rezonuje s tvou duší. Jdeš v souladu s cestou tvou duše.“

Tak jsem začala pracovat a kousek po kousku prozkoumávala bolesti zad. Pracovala jsem s touto větou jako s mantrou, kterou používám vždy, když potřebuji. Do života mi ji přivedla moje channelingová spolupráce s multidimenzionálními bytostmi:

„Milované světelné bytosti, vnímám a cítím tyto emoce ..., děkuji za ně, vím, že mě přivedly až sem, už je nadále nepotřebuji. S největší láskou se jich vzdávám, propouštím je, prosím, vezměte si je ode mě a přeměňte je na ty nejkrásnější energie světla, lásky, dobra a vraťte mi je zpět v této posilující a uzdravující energii. Děkuji.“

Emoční očista a transformace

Byla to vyčerpávající cesta. Emoce se zvědomovaly rychlostí blesku. Vnímala jsem strach, vyčerpání, zradu sebe sama, nedůvěru v sebe, osamocení, odstrčení, ponížení, bezmoc, nevyslyšení, pohrdání, nepostavení se sama za sebe, hněv, odsouzení, zesměšnění, moc a kontrolu nad sebou, manipulaci, pohrdání, vnitřní bezmoc, vztek sama na sebe, jistou formu závisti, nedostatek – především finanční nedostatek, sebelítost i lítost, stud za vlastní tělo.

Byla to jízda a opět velké prozření. Vynořovalo se něco, co jsem považovala za vyřešené. Vnímala jsem svou vlastní omezenost a děkovala sama sobě za to, že mám možnost hledět pravdě do očí. Moje záda nesla tolik nízkovibrační energie, tak moc jsem byla vnitřně zraněná a dovolila jsem to.

Zavírala jsem doposud oči, nechtěla jsem vidět nebo jsem neměla čas? Jak směšné mně to najednou přišlo. „Ty nemáš čas sama na sebe? Ty se bojíš dívat pravdě do očí, nebo ses bála dívat pravdě do očí? Co tě k tomu vedlo? Tělo máš jen jedno, děkuj mu, hýčkej ho.“

Všechny tyto zvědomované emoce jsem velmi pečlivě pojmenovávala a přeměňovala přesně dle mantry:

Pozorovala jsem své tělo, vnímala bolest při zvědomování nízkovibračních energií a přival radostné, naplňující energie po ukotvení vysokovibračních energií v bolavých místech. Tělo uvnitř zářilo, bylo naplněné světlem a vibrovalo.

Prožívala jsem transformaci v přímém přenosu. Byla jsem však velmi unavená a potřebovala jsem spát, příliš to nešlo – bolesti chodily ve vlnách.

<i>Nízkovibrační energie:</i>	<i>Transformace na vysokovibrační energie:</i>
<i>strach</i>	<i>pochopení, nadhled, víra</i>
<i>vyčerpání</i>	<i>vnitřní síla</i>
<i>zrada</i>	<i>podpora, důvěra</i>
<i>nedůvěra</i>	<i>otevřenost, víra v plynutí</i>
<i>osamocení</i>	<i>propojení</i>
<i>odstrčení</i>	<i>spolupráce, přijetí</i>
<i>ponížení</i>	<i>sebeúcta</i>
<i>nevyslyšení</i>	<i>zájem, otevřená komunikace</i>
<i>pohrdání</i>	<i>respekt</i>
<i>nepostavení se za sebe</i>	<i>odvaha</i>
<i>hněv</i>	<i>klid, vnitřní mír</i>
<i>odsouzení</i>	<i>přijetí, soucit</i>
<i>zesměšnění</i>	<i>nadhled, důvěra v sebe</i>
<i>moc a kontrola</i>	<i>vnitřní lehkost</i>
<i>manipulace</i>	<i>vnitřní pravda, souznění</i>
<i>pohrdání</i>	<i>uvolnění</i>
<i>bezmoc</i>	<i>víra</i>
<i>vztek</i>	<i>vyrovnanost</i>
<i>závist</i>	<i>radost, víra v dostatek</i>
<i>nedostatek</i>	<i>hojnost na všech úrovních</i>
<i>sebelítost</i>	<i>přijetí sebe sama, odpuštění si</i>
<i>lítost</i>	<i>odpuštění, porozumění</i>
<i>stud</i>	<i>vnitřní svoboda a přijetí</i>

Deníkové zápisky – záznam z pátku

Je pátek odpoledne. Nechce se mi vůbec spát. Odehrálo se toho poměrně hodně. Téměř všechno bylo o fyzickém těle a jeho psychosomaticce v přímém přenosu. Ozvalo se snad úplně všechno, co mě kdy trápilo – dýchání, bolesti zad, bolesti hlavy a zase další bolesti, ale vždy na jiném místě, abych se nenudila. Vše si tak krásně jelo od příjezdu do čtvrtého večera. Byly chvíle, kdy se špatně spalo, protože bolesti se neustále ozývaly. Stále jsem vstupovala do vysokovibračního frekvenčního pole a léčení. Téměř okamžitě se zvědomovaly emoce, které jsem odevzdávala, propouštěla a přeměňovala. Jenže se neustále ukazovaly další a další.

Nikdy jsem ale neviděla tělo reagovat tak rychle. Bolesti ustupovaly, pak se objevovaly v jiné intenzitě a na jiné části zad – a pořád dokola. Tělo pálilo, škubalo, uvnitř jiskřilo. Bolesti střídala úleva a nakonec jsem dnes k ránu tvrdě usnula. Víím, že to bylo k ránu, protože jsem nad sebou slyšela jemné zvuky. Najednou naprosto všechno povolilo.

Pak jsem se strašně lekla, protože Břeťa zaklepal na dveře a nesl mi čaj. Byli jsme tak domluveni – potřebovali jsme si předat informace k ukončení pobytu. Už jsem neusnula. Naopak, bolesti i dýchání se začaly znovu ozývat.

To už mě rozzuřilo, protože mě to neustále odvádělo od hlavní otázky:

„Co dál s mým pracovním životem?“

Spustila se další práce s emocemi. Nakonec jsem zcela unavená a vyčerpaná všechno vzdala s jedinou otázkou:

„Co mi to všechno má říct? Promarnila jsem ten čas tady?“

Chtěla jsem vědět, co dál s mým pracovním životem, a nakonec se tu celou dobu plácám s odvěkými bolestmi a dýcháním. Kolik energie už mě to stálo. Do prdele s tím!“

Nastoupila krize, únava, chtíč všechno zabalit a utéct sama před sebou. Vzdát to, na všechno se vykašlat. „K čemu to všechno je?“

Pak jsem si všimla, že na všechno opět reagují záda i dýchání. Natáhla jsem se na postel a začala znovu. Nastoupily trýznivé myšlenky, které se ubíraly k práci.

„Vždyť není špatné vrátit se zpět, jít zase učit. Vždyť tě to vždycky bavilo. Učitelů 1. stupně je málo. Práci vždycky najdeš, zas budeš mít finanční zázemí, nebudeš řešit sociální a zdravotní pojištění, budeš mít krytá záda. Všechno, co máš ráda, budeš dělat zase jen jako koníček. Důležité je finanční zázemí. Prostě klídek.“

Následovala hluboká vnitřní vlna odporu. Viděla jsem samu sebe zpět v matrixu. Cítila jsem obrovský odpor k tomu dělat nesmyslné věci v podobě ŠVP i dalších nelogičností našeho školského vzdělávacího systému. Bylo mi jasné, že tudy cesta nevede, že nesmím opustit nastartovanou cestu, že mám pokračovat ve své práci, i když jsem ještě nedošla k nastaveným finančním cílům a znamená to pro mě mnohá omezení. Je to cesta srdce, je to v souladu s duší.

Pak přišly věty: „Nekoukej dozadu! Slyšíš? Začni teď! Makej teď! Ty můžeš! Dokážeš to!“

Najednou přišlo neskutečné zklidnění. Věděla jsem, že cesta, kterou jsem nastartovala, je správná. Byla jsem si zcela jistá. Odpověď přišla.

Poslední hodiny ve tmě

Uvolnění a vnitřní klid

Začala jsem v klidu dýchat a dostavila se úleva, která prostoupila každou buňku mého těla. Opět mnou proudila volnost, hluboký vnitřní klid, plynutí, pocit naprosté blaženosti a propojení do jednoty – jakási zdrojová, nepopsatelná propojenost.

Promítala jsem si všechny prožitky i vjemy, kterých se mi tu za těch pár dnů dostalo. Omlouvala jsem se a zároveň děkovala svému fyzickému tělu, které mi toho tolik sdělilo a tolik mě posunulo. Plně jsem si uvědomila, že potřebuje mnohem větší péči, než mu dávám, že potřebuje více pozornosti, že reaguje na každou emoci více, než jsem byla ochotná si dříve připustit.

Uvědomila jsem si, že tělo je nedělitelné od mé duchovní podstaty, že je zde, abych mohla existovat v této fyzické podobě, že je tu pro mou duši a že ho potřebuji k tomu, aby moje duše došla k naplnění úkolu, se kterým sem přišla.

Krok do neznáma

Původně mě zajímala otázka, zda cesta, kterou jsem si vybrala, je správná. Musela jsem opustit všechny doposud zajeté koleje, udělat krok do neznáma a vzdát se pomyslných jistot plynoucích ze systému, z matrixu.

Nebylo a není to jednoduché, avšak vím, že jsem konečně sama sobě dovolila být sama sebou a nastoupit cestu svého srdce, tedy cestu mé duše. Nevím, kam dojdu, nevím, jak dlouho půjdu, ale jsem si naprosto jistá tím, že to, co dělám, jde přímo ze srdce. Cítím hluboké propojení se svými duchovními výbory, s multidimenzionálními bytostmi, s jejich učením i léčením, které prochází skrze mě a následně je zde pro všechny lidi, kteří chtějí jít touto cestou. Jsem tu správně, jdu správně.

To byly myšlenky a pocity, které revidovaly můj pobyt zde.

Poslední večer a rituál

I poslední večer jsem dodržela svůj rituál pití čaje. Vizualizovala jsem si, jak v šest hodin ráno zaťuká Břeťa na dveře a objeví se jemný plamínek svíčky, který mě postupně vyvede ven ze tmy do denního světla.

Viděla jsem, jak si ve tmě balím věci, děkuji a loučím se s prostorem absolutní tmy a ticha, vítám denní světlo a vracím se zpět do běžného života, avšak navždy obohacena o prožitky, vjemy a dary odtud. Ta představa byla nádherná, začala jsem se velmi těšit domů.

Toho večera jsem seděla a pila čaj velmi dlouho. Byla jsem přeplněna vším, čím jsem prošla. Velmi tvrdě jsem usnula – a pak nastal největší šok, kterým jsem zde prošla.

Panika a ztráta prostorové orientace

Z tvrdého spánku mě probíral dým. V pokoji jsem cítila kouř. Lekla jsem se tak, že jsem skončila vedle postele na všech čtyřech a poprvé jsem ztratila orientaci v prostoru. Zmocnila se mě nepopsatelná panika. Pocit sebezáchovy byl velmi silný – byla jsem přesvědčená, že zde hoří, že uhořím.

Nevěděla jsem, v jaké části pokoje se nacházím, moje schopnost orientace zde se vytratila. Lezla jsem po kolenou a hledala dveře. Narazila jsem na spoj kobereců, zapojila svou jinak velmi rychlou analytickou mysl a vzpomněla si na větrací průduch pod stolem. Zjistila jsem, že dým cítím odtud.

Pak už jsem měla jen kousek ke dveřím. Otevřela je a zhluboka se nadechla. Zjistila jsem, že vzduch je čistý a potvrdila si domněnku, že někde venku si pravděpodobně někdo dělá ohýnek. Ulevilo se mi. Sedla jsem si na postel a plně procítla svoje tělo. Všechno jsem měla stažené, srdce mi bušilo, točila se mi hlava a měla jsem na omdlení. Pokusila jsem se usnout, ale dlouho to nešlo, nefungoval ani dech – to leknutí bylo děsivé.

Náhlé probuzení a nevolnost

Po nějaké době se mi podařilo znovu usnout. Vzbudila mě silná nevolnost a pocit, že už musí být ráno. Poprvé jsem pocítila nutkavý pocit urychleně opustit prostor – zmocnila se mě nutkavá síla rychle vyběhnout ven. Bušilo mi srdce, měla jsem pocit, že omdlím, nevěděla jsem, co se sebou mám dělat.

Opatrně jsem se posadila na postel, z očí se mi začaly hrnout slzy zoufalství. „Co budu dělat?“ Po kolenou jsem došla do sprchového koutu a pustila na sebe ledovou vodu. Po chvíli jsem cítila, že je mi mnohem lépe. Už jsem se mohla postavit, udržela jsem rovnováhu a začala jsem znovu věřit tomu, že svou misi dokončím dle plánu.

Ve sprše jsem zůstala velmi dlouho, drkotaly mi zuby, ale fyzické tělo se vzpamatovalo. Rychle jsem si vyčistila zuby, učesala se – chybělo mi tu zrcadlo – a sbalila jsem si hygienickou taštičku.

Po spojích koberce jsem přešla místnost, pomocí hmatu jsem si z poličky vyndala oblečení k odjezdu a oblékla se. Nahmatala jsem tašku a sbalila věci, které jsem s sebou měla. Na ustlanou postel jsem položila bubínek i tibetskou mísu.

Sedla jsem si na židli a čekala, až přijde Břéta. Byl to nekonečný čas, velmi silně se začaly vracet pocity nevolnosti. Věděla jsem, že musím ven okamžitě, bezodkladně. V kraťasech, tričku, mikině kolem pasu a s baterkou v kapse jsem vzala za kliku dveří od pokoje a vstoupila do černočerné tmy předpředsínky.

Věděla jsem, že musím nahmatat kliku, abych se dostala do společné temné předsíně. Povedlo se. Vzala jsem za kliku, otevřela dveře a vstoupila do předsíně. Prostor se mi zdál větší, než při příjezdu, udělala jsem několik kroků, ale stále jsem nenahmatala žádnou stěnu. Přepadla mě panika, dezorientace, velká slabost fyzického těla, bylo mi na omdlení. Nevěděla jsem, kde je klika, zda jsem na správné straně předsíně. Kdybych vzala za nesprávnou kliku, ocitla bych se v předpředsínce druhého pokoje, v žádném případě jsem nechtěla nikoho vyrušit ani vyděsit.

Světelný šok a orientace

O to horší byl můj vnitřní stav. Nutně jsem musela najít ten správný východ. Vzpomněla jsem si na baterku v kapse, měla jsem ji s sebou ze stejných důvodů jako ibalgin a náplasti na bolest – poslední záchrana. Vyndala jsem z kapsy baterku, rukou si přikryla oči a na levém oku si nechala jen maličkou škvírku. Rozsvítila jsem.

Nastal šok. Bylo to, jako když se spustí přímo před očima ohňostroj. Bylo úplně jedno, že jsem měla oči přikryté rukou, obě víčka zavřená, jen na levém malou škvírku. Před očima létaly rychlostí světla jiskry, světelné sloupy, všechno bylo v pohybu. Mozek reagoval okamžitě třeskutou bolestí hlavy.

Stála jsem ve tmě, ale v hlavě probíhala světelná párty, neskutečný pocit. V setině sekundy po rozsvícení baterky jsem zahlédla bílou obložku dveří. Přemluvila jsem všechno v sobě a vydala se tím směrem, nahmatala pevnou strukturu a po nějaké době i kliku. Otevřela jsem a vyšla ven ze dveří.

Chvíli jsem jen tak stála, světelný rej před očima neustával, měla jsem stále ruce na očích, škvírkami mezi očními víčky a prsty jsem se snažila zjistit, kde jsem. Tyto pokusy jsem opakovala nesčetněkrát. Nakonec se mi podařilo na malou chvíli zaměřit pozornost oka na místnost a zavnímala jsem šero.

Konečně jsem věděla, že jsem v přijímací místnosti. Jen tak jsem tam stála bosýma nohama na chladných dlaždicích, rukama jsem měla stále přikryté oči, světelný ohňostroj stále pokračoval, hlava třeštila a přidalo se hučení v uších.

Postupné přivyknutí světlu

Postupně jsem mrkala očima ve snaze se zorientovat v místnosti, nedokázala jsem vizuálně rozeznat vůbec nic. Po nějaké době jsem zjistila, že je mi obrovská zima, a povedlo se mi zachytit šedavý obrys něčeho, co by mohlo být sedačkou. Pomalu jsem se k ní blížila, nahmatala okraj a opatrně se posadila.

Nohy jsem schoulila pod sebe a uvědomila si, že mám mikinu. Celá jsem se do ní zabalila. Oči pořád zavřené, mrkání s rukama před očima, oči byly v křeči. Dle toho šera jsem si uvědomila, že mohlo být něco po čtvrté hodině ranní.

Postupem času jsem sundala ruce z očí a nechala je stále zavřené, přivykat rannímu svítání. Začala jsem rozlišovat obrysy okna, stolečků, dveří, obrazů i židle. Hlava stále třesla a uši hučely.

Když bylo světlo, zkusila jsem vstát a projít se po pokoji. Točila jsem se, měla jsem problém s rovnováhou. Hlavou nešlo otáčet, oči musely být ve stabilní poloze, šlo se dívat jen dopředu. Každý pohyb očí byl bolestivý a způsoboval točení a ztrátu rovnováhy.

Setkání s Břetou

Pak jsem zaslechla mužský hlas: „Ahoj, co tu děláš? Je teprve šest hodin, nesu ti svíčku. Ty už jsi tady? Můžu pro tebe něco udělat?“

„Ano, povídej si se mnou.“

Následoval Břetův smích: „No to já ale nemůžu, já ti nesu jen svíčku, jsem v pyžamu, nejsem učesaný a nepočítal jsem s tím, že si budem povídat. Já si takhle se ženou povídat nemůžu.“

To zase rozesmálo mě. Sdělila jsem mu, že stejně vidím jen obrysy, a že si prostě potřebuji povídat. Břeta se posadil kousek ode mě a zůstal tu se mnou, dokud nepřišla Sváta. Také mi předal informaci o tom, že šišinka mozková po čtyřech dnech ve tmě rozpojuje koordinaci oka a ucha a pak se musí vše zase propojit, což vysvětlovalo moje stavy, pravděpodobně znásobené šokem z baterky.

Naše povídání plynulo v naprosto krásné energii a ráda na toto vzpomínám.

Cesta na megalitickou zahradu

Okolo půl osmé jsme se se Svátou vydaly na megalitickou zahradu za domem. Právě vycházelo slunce nad koruny stromů, otevřel se krásný energetický prostor. Vnímala jsem zářivé barvy všude kolem i zpěv ptáků.

Sváta mě vyzvala, abych šla za ní přes žulový kámen, který byl mostem přes potůček v zahradě. Šla jsem. Nejednou mě něco zarazilo, energeticky mě to nepouštělo dál. Podívala jsem se na levou stranu a uviděla sochu – bytost v hnědém hávu. V ruce držela křišťálovou kouli. Nemohla jsem uvěřit vlastním očím.

Ptala jsem se Sváti, co je to za sochu, proč tu je, odkud je, kdo to je. Řekla mi, že je to pravděpodobně DRUID, víc nevěděla. Řekla jsem jí o všem, co jsem ve tmě prožila.

Byl to pro mě opět obrovský zážitek. Jsem přesvědčená, že toto energeticky velmi silné místo v Chlístově ochraňují právě prastaré strážkyně Země. Proto jsem musela odjet právě sem, abych zde dostala dar, který mi odedávna náleží a setkala se zde se svou prapodstatou. Krystal je plně aktivován, nese prastaré kódy i symboly, každý si z něj může nahrát vše, co pro sebe potřebuje. Proto je také součástí vysokovibračního frekvenčního léčení.

Okolo osmé hodiny jsme se všichni rozloučili. Nasedla jsem do auta, nastartovala a vyjela.

Náročná cesta domů

Asi po dvaceti metrech jsem zjistila, že nevím, jak se pouští blinkr ani ostřikovače. Musela jsem zastavit a celkem dlouho mi trvalo, než jsem na to přišla. Překvapilo mě to. Pokračovala jsem v cestě, vyjela jsem z Chlístova a v zrcátku jsem viděla auto, které se za mnou řítilo velkou rychlostí. Zastavila jsem u krajnice.

Došlo mi, že se mi rozhodilo smyslové vnímání, že neodhadnu rychlost, že mám problém udržet se u krajnice. Znovu jsem vyjela, v dohledu nebylo žádné auto. Silnicí jsem kličkovala, musela jsem znovu zastavit.

Sedla jsem si na trávu, zavřela oči a vzpamatovala se. Nakonec jsem znovu sedla za volant a vydala se na cestu domů, všechny smysly se pomalu srovnávaly a při dojezdu na hlavní silnici směr Plzeň jsem věděla, že to zvládnu.

Pozornost ale zůstala pomalejší, řídila jsem velmi opatrně. Po návratu domů jsem ještě dva dny potřebovala brýle proti sluníčku a uši se mi srovnaly cca po čtyřech týdnech.

Doslov:

Po příjezdu z pobytu ve tmě jsem začala uvažovat o tom, že napíšu pár řádek na mou FB stránku: <https://www.facebook.com/>, nebo mé webové stránky: www.vsrdcizivota.cz.

Pořád jsem to odkládala a téměř po 2 měsících jsem zjistila proč. Informace by nebyly úplné, mnoho věcí by bylo vytrženo z kontextu. Z toho se zrodil nápad vše sepsat do e-booku a nabídnout vše v ucelené formě a logickém sledu. Sedla jsem si k počítači a začala psát. Byl to návrat do tmy, ve které jsem našla tolik světla. Při psaní jsem si znovu zvědomila a připomněla všechny dary, kterých se mi dostalo a naskytla se i příležitost, vše zrekapitulovat.

Do práce s vysokovibračním frekvenčním léčením jsem přidala křišťálovou kouli. Začala jsem samozřejmě u sebe. Otevírala jsem si vysokovibrační frekvenční léčení se záměrem, abych zjistila, kam se mohu posunout prostřednictvím tohoto krystalu. Již při prvních vstupech jsem viděla zástupy žen, byly to moje ženské rodové linie. Byla zde moje mamina, babičky, jejich maminky a další ženy, které už jsem neuměla zařadit. Byla přítomna i moje dcera. S dcerou, maminou a babičkami jsme se držely za ruce, okolo nás byly ženy, které nám předávaly nádhernou a čistou ženskou energii. Zaznamenala jsem si poselství:

„Jste svobodné bytosti, odevzdejte vše, co již nepotřebujete, prožijte si sílu čisté ženské energie, bereme si zpět vše, co vás brzdí, co vám nenáleží, co je původně naše.“ Stála jsem a pozorovala vše, co se odehrává a opět jen děkovala. Slzám jsem se neubránila. Naše rodové ženské linie byly uzdraveny.

U několika žen, se kterými pracuji dlouhodobě se situace opakovala, někdy bylo zapotřebí otevřít léčení opakovaně. U všech se dostavovala úleva a uvolnění.

Při další práci ve vysokovibračním frekvenčním léčení jsem viděla jakýsi portál, zářil jasnou zelenou barvou, položila jsem na něj ruce, z levé ruky okamžitě vystoupila křišťálová koule a z portálu do ní začaly prostupovat posvátné geometrické tvary, symboly, vesmírné kódy. Toto probíhalo relativně dlouho. Od té doby vím, že vše, co se z Univerza naskenovalo do křišťálové koule je součástí každého léčení. Každý tu najde přesně to, co potřebuje. Vnitřním zrakem vidím, co se při léčení odehrává, vždy to souvisí se záměrem, který si lidé do léčení vkládají, ale je pravdou, že jsou i léčení, při kterých nevidím nic, jen vnímám vibrace a propojení s univerzální jednotou.

Jednota je slovo budoucnosti. Je zapotřebí pochopit, že duchovní svět je součástí toho světa fyzického. Jsou od sebe neoddělitelné. Oddělili jsme si je my a my je zase musíme propojit do zdrojové jednoty, ze které všichni pocházíme. To je to, pro co jsem se rozhodla já.

Ještě před rokem bych se neodvážila jít do sdílení těchto informací, ale v mém životě se odehrává něco, co stojí za to předat dál. Věřím, že se najde mnoho lidí, které můj e-book osloví, povzbudí. Mnoha lidem se možná dějí podobné věci, ale nechtějí je sdílet, mají strach z odmítnutí, zlehčení, zesměšnění. Měla jsem to stejně, a proto tentokrát sdílím. Pokud jste dočetli až sem, budu velmi ráda, když mi napíšete, zavoláte nebo zavítáte do mé poradny. Zájemcům nabízím i vysokovibrační frekvenční léčení. Každou středu a neděli otevíráme s mým mužem toto léčení ve večerních hodinách. Od ledna pracujeme spolu, měla jsem možnost mu vše předat. Nepotřebujete k tomu znát a vědět vůbec nic. Stačí si zvědomit svůj záměr (co se zvědomí se i léčí), napsat nám, my vám napíšeme čas a pak už se jen věnujete svému tělu, soustředíte se na to, co cítíte a vnímáte ve svém těle.

Děkuji všem, kteří mě na této cestě podpořili - především mé úžasné rodině, všem blízkým přátelům. Vy všichni jste mentálně byli celou dobu se mnou. Děkuji Svátě a Břetovi za podporu a péči po celou dobu pobytu. Na certifikáty si nepotrpím, ale tento má čestné místo u nás v pracovně. Děkuji mým duchovním výborům a všem bytostem světla za vedení - nejen tmou.

Jarka

Kontaktní údaje:

Jaroslava Štrejlová, tel: 773 593 885

e-mail: jarkastrejllova@seznam.cz

www.vsrcizivota.cz

<https://www.facebook.com/vsrcizivota>

DÁREK NA ZÁVĚR:

Poselství bytostí světa – otevřené srdce, pravda, jednota

Následující slova přišla prostřednictvím channelingu. Nic není upraveno, vše předávám v čisté podobě.

„Vesmír existuje jako jedna **VELKÁ JEDNOTA**. Pokud ve svých životech dokážete tuto jednotu pochopit, dokážete se k této jednotě vrátit. Bude to něco, co obrátí vaše životy zpět k radosti, ke štěstí, k lásce a naplnění. V tomto vesmíru již není prostor pro strádání, utrpení, války, pro jakékoli formy násilí.

V Univerzu vše naprosto volně plyne, je tu jeden spojovací článek a tím je **LÁSKA**. Lásku plně procitujte ve svých srdcích, protože vaše srdce vás vedou přesně tam, kde v těch vašich životech máte být. Každý zde má svůj naprosto jiný úkol. Každý z vás zde nese jiné poselství. Je to něco, co jste si vybrali před svými inkarnacemi, a co jste se rozhodli v těchto životech naplnit. Pokud jdete v souladu se svými srdci, jdete také v souladu se svým úkolem a v souladu se svou duší. Každá duše si zde vybírá přesně to, co potřebuje. Vybírá si rodiny, do kterých potřebuje vstoupit, vybírá si životní úkoly, které potřebuje splnit k tomu, aby se na té své dlouhé pouti dostala do jednoty. To, co zde říkáme, je společné vám všem.

Nejdůležitější poselství, které chceme, aby zde zaznělo, je **POSELSTVÍ SRDCE**. Otevřete svá srdce. Nechte jimi proudit vše, co v nich cítíte a vnímáte. Zamýšlejte se nad tím, ptejte se sami sebe, zda přesně toto v těch svých srdcích chcete nést, protože vaše srdce vám zcela jasně ukážou, zda směr, kterým jdete, je správný. Poznáte to všichni velmi jednoduchou formou.”

„Tvoje srdce ti přesně ukáže cestu, jakou máš jít. Musíš poslouchat a musíš ho nechat úplně otevřené. Pokud ti tvoje srdce odpovídá světlem, láskou, radostí, víš, že všechna tvoje rozhodnutí jsou správná, pokud cítíš pochybnost, pokud cítíš jakýkoliv tlak nebo nevolnost v oblasti svého srdce víš, že zde můžeš tyto věci velmi rychle změnit a velmi rychle přeměnit. Nauč se s konečnou platností řídit se pocity okolo tvého srdce, protože jsou to pocity, které jsou naprosto nezbytné k tomu, aby ses v tom životě posouval/a rychlejší formou, ptej se svého srdce zcela upřímně. Začni i sám/sama sobě zcela upřímně odkrývat všechny karty. Pokud v sobě ucítíš jakoukoli formu nevole, je to proto, že se na ty věci nechceš podívat z toho správného úhlu pohledu.“

„Vy pozemšťané zde máte jednu obrovskou smůlu a to je to, že si pravdu snažíte zaštitit takovým způsobem, abyste jí shledali pozitivně ve svých myslích. To je jiná forma pravdy, je to pravda vašeho reálného světa, který o té pravdě skutečné nemusí vypovídat zcela pravdivě. Jedinou pravdu najdete opravdu uvnitř a v hloubi svých srdcí. Vaše srdce jsou dokonalými barometry. Je jenom na vás, kdy se rozhodnete se tímto začít řídit. Týká se to vás naprosto všech. Když jednáš se svými dětmi, když jednáš se svými přáteli, jednej s nimi naprosto otevřeně a jednej s nimi tak, jak ti dovoluje tvoje srdce. Neustále se navnímávej na svoje nitro.

Když se na to podíváte otevřeným srdcem, zjistíte, že ve svých životech jednáte velmi často zastřeně, že sdělujete věci tak, abyste nemuseli odkrýt celou pravdu daných záležitostí a přesně o tom to je, je to o pravdě.

To znamená, že dalším poselstvím je **ČISTÁ PRAVDA TVÉHO SRDCE**. Přesně to směřuje právě do světla, do ukotvení vibrací, které zde probíhají, které se vám všem neustále navyšují. O tom to je. Všichni lidé, kteří se rozhodnou jít touto cestou vibračně stoupají, stoupají takovým způsobem, že se jednoho dne probudí a zjistí, že už neexistuje v jejich životech nic, kromě lásky, plynutí a jednoty, do které všichni jdete. Směřujete k těmto velkým hodnotám svými vědomými rozhodnutími mysli. Buďte se rozhodnete pro to, že v tom světle budete stoupat, a že se budete řídit svými srdci, a nebo zůstanete tam, kde jste a budete prožívat tíhu svých životů. Dostaňte se do jednoty a pakliže se dostanete do jednoty, dostanete se do naprosté volnosti toho krásného plynutí vašeho bytí, vašeho krátkého a omezeného bytí na této planetě. Jděte v jednotě nejen se svým srdcem ale i v jednotě se svým fyzickým tělem, protože i vaše fyzická těla mají velké potřeby. Potřebují dostatek kvalitní vody, potřebují dostatek kvalitního jídla tak, aby tato cesta do vibrací byla jednodušší, a aby jí vaše těla dokázala projít nejjemnějším možným způsobem.

Stačí uvědomit si, co cítíš a pokud si uvědomíš, co cítíš, můžeš to odevzdat, můžeš to přetransformovat tady a teď, protože jste právě v době, kdy tvoříte tady a teď tím, že se vědomě rozhodnete. Tím, že se vědomě rozhodnete, dáváte volný průchod tomu, co v životě chcete dál, kudy chcete jít a jakou kvalitu života chcete nadále prožívat.

Toto jsou velmi hluboká poselství, která je třeba plně ukotvit ve svém fyzickém bytí. Pokud je pochopíte, pokud se jimi začnete řídit, zjistíte, že ty věci možné jsou, že tou transformací můžete procházet velmi, velmi rychle.

Transformací nazýváme přechod ze stavu určité ne-moci do stavu moci, kterým sami sobě dovolíte projít. Ten proces není v žádném případě náročný. Ten proces je o vašem čase a o vašem rozhodnutí, protože to, co vás vnitřně trápí, to, co vás z hloubi vašeho bytí nejvíc obtěžuje a nejvíc drtí, v tom je ta vaše naprosto největší síla. Tuto sílu v sobě otevírejte tím, že si zvědomíte přesně to, co cítíte, a to, co už ve vašich životech opravdu nechcete a nepotřebujete. To je to, s čím pracujte, to je to, do čeho už nevstupujte, to je to, co odevzdávejte. Nechávejte si ve svých srdcích pouze to, co s vámi naprosto plně souzní.

Všechny vaše duchovní výbory vás vedou k tomu, abyste začali přesně takto pracovat, abyste s těmito záležitostmi pracovali tak, aby vás ve vašich životech žádné vaše myšlenky již neobtěžovaly, abyste vaše myšlenky využili ke tvoření, ne k destrukci nebo k vracení se do minulosti.

Ty vaše životy zde jsou velmi krátké, proto je naplňujte radostí, naplňujte je štěstím, světlem, pomocí druhým. Buďte plně přítomni ve svých srdcích a jednejte v pravdě a konejte ve svých životech vše, co s vašimi srdci souzní.

To je cesta světla. Může si ji každý vybrat a ta cesta světla je vždy radostnější než cesta stínů. Stíny končí. Stíny zde na této planetě již nemají trvání, protože vaše planeta vibračně velmi rychle stoupá a spolu s ní stoupají všechny bytosti, které se rozhodly jít v souladu se svými srdci. Proto tuto cestu využijte, uchopte ji a udělejte naprosto vše pro to, abyste zde byli nositeli právě toho světla, protože být nositelem světla znamená stoupat ve vibracích a ukotvit na této planetě vše, co zde ukotveno být má, a to je láska, radost, štěstí a naplnění pro všechny bytosti.“